

Stille Liv – Et brag af en film

Foto: Øst for Paradis

Frederik Bojer Bové
30.04.2023

FILM // ANMELDELSE – Malene Choïs anden film er stille, svævende, svær at få til at gå op og absolut ikke helstøbt. Men det er en af årets bedste film. Der jongleres med ambitiøse æstetiske strategier og leges med dansk “hyggeracisme”, mikroaggressioner, wokeness og cancel culture. Hovedpersonen er en ung transnationalt adopteret mand, der skal finde sig selv, vælge sin egen identitet, sin fremtid og de dele af sin fortid, han vil fokusere på.

FILM: Stille Liv

Dansk film fra 2023 af Malene Choi. 1 t 42 min.

Med: Cornelius Won Riedel-Clausen, Bodil Jørgensen, Bjarne Henriksen

Der er noget paradoksalt over **Malene Choïs** vidunderlige *Stille Liv*. På den ene side har den et i dansk sammenhæng sjældent internationalt udsyn. Choïs ambitiøse æstetik spiller op imod spritnye tendenser og idéer, der pibler frem på filmfestivaler lige nu, og hilser med tungen i kinden på et par af de helt store nyere østasiatiske klassikere.

På den anden side er den så ekstremt forankret i en dansk kontekst, leger med danske historier om hyggeracisme og mikroaggressioner – og lader kameraet forelsket dvæle ved Djurslands bakkelandskab, som var det et gammelt nationalromantisk maleri.

Men i virkeligheden er det måske ikke noget paradoks. Dels handler *Stille Liv* om splittet identitet, om en transnationalt adopteret ung mand, der skal finde sin plads et sted mellem Seoul og Feldballe. Dels beviser *Stille Liv*, at der ikke er nogen modsætning mellem at ville tale om Danmark og at ville tale til hele verden. Tværtom. Hvis man vil sige noget interessant i en international kontekst, så er det så meget bedre at finde sit helt eget unikke ståsted.

Og det lykkes til fulde for Malene Choi med *Stille Liv*. Hun får markeret sig som en kunstner af international karat, og det med et udtryk og en fortælling, som hun er unikt kvalificeret til at fortælle, og som jeg ikke kender nogle andre, der fortæller på den her måde.

Foto: Øst for Paradis

Stille valg, stille plot

Stille Liv skildrer en enkelt sommer for unge Carl (Cornelius Won Riedel-Clausen), der ved filmens begyndelse vender hjem til forældrenes gård efter at være blevet student fra en kostskole, hvor han især har lært om landbrugsdrift. Han driver rundt igennem nærområdet, hjælper til på gården, hænger ud med gårdens polske medhjælper, Andrzej.

I virkeligheden er plottet nærmest så minimalt, at det kunne overstås med et enkelt ord. Carl skal enten sige ja eller nej til at overtage gården, det er sådan set det eneste, der skal ske

Men det er en særlig sommer, for over hovedet på Carl hænger nu valget om fremtiden. Forældrene regner med, at han på sigt vil overtage gården, ja måske er det endda specifikt derfor, at de har adopteret ham, og det er ved at være op over, for Hans (Bjarne Henriksen) er ved at blive for gammel til det hårde arbejde.

I virkeligheden er plottet nærmest så minimalt, at det kunne overstås med et enkelt ord. Carl skal enten sige ja eller nej til at overtage gården, det er sådan set det eneste, der skal ske – resten af filmen kunne blot være et karakterstudie af den unge mand.

Men filmen bliver så sublim, fordi Carl ikke bare skal vælge sin fremtidige karriere. Han skal finde sig selv, han skal vælge sin egen identitet, sin egen historie, ikke bare sin egen fremtid, men også hvilke dele af sin fortid han vil fokusere på. Det er nogle virkelig svære valg, når man måske bare er og vil lidt af det hele.

Og den tilgang går igen i filmens æstetik, der også er sammenstykket af et væld af mulige æstetiske metoder uden at dedikere sig til bare en enkelt af dem.

International arthouse standard

Filmen starter helt vidunderligt. Først ser vi en lang panorering hen over det skønne danske forårslandskab. Helt stille og roligt. Indtil lige pludselig en meteor slår ned i det lille landskab. Endnu et langt klip viser en landbrugsmaskine helt stille høste en masse korn. Og herefter ser vi en række små klip, en ung mand i en bil, en yngre dreng der sparker til en brændende kugle. Er det Carl som barn? Er det en anden meteor?

Billederne er smukke og mystiske, men der klippes også en anelse for hurtigt imellem dem. Så efter den dvælende indledning går det pludselig for stærkt, vi har ikke tid til at forstå alt, det hele er lidt utilpasset. Og så står der pludselig *Stille Liv* på skærmen, og filmen kan gå i gang.

Den blanding præger hele filmen. Der er så tydelige referencer til østasiatisk film, at det ikke kan være tilfældigt. Ikke mindst når Carl begynder at se spøgelsesagtige udgaver af sin mor og af den unge ligeledes adopterede kvinde, han har mødt til en familiefest. Dette sidste *må* være lavet med inspiration fra spøgelserne i Apichatpong Weerasethakuls *Onkel Boonmee som kan huske sine tidligere liv*.

Åh, ville det ikke være skønt med en Hollywood-ending, hvor en voldsom konfrontation eller noget helt overnaturligt satte alt på plads og løste alle problemer?

Det hul, som meteoren har lavet i det danske landskab, bliver også brugt til at sende nogle hilsener til Tsai Ming-liangs *The Hole*, og i en sen scene forenes de to referencer i en ret vidunderlig samlet hilsen til moderne østasiatisk film. Det er friskt og internationalt, med et glimt i øjet.

Foto: Øst for Paradis

Det amerikanske og det danske

Hele idéen om meteorerne, der tydeligvis skal få os til at tænke på Carl som en *alien*, lige så utilpas i det danske landskab som et decideret rumvæsen, får også unægteligt tankerne til at flyve til moderne kulturs mest kendte adoptionsfortælling: *Superman*. Og der er antræk til en Hollywood-narrativitet, når Carl beder sin far om at forsvare ham over for den racisme, han møder – selv i familien – eller når meteoren begynder at lave mystiske ting og måske har overnaturlige kræfter. Åh, ville det ikke være skønt med en Hollywood-ending, hvor en voldsom konfrontation eller noget helt overnaturligt satte alt på plads og løste alle problemer?

Stille Liv kommer aldrig udover den her splittelse, bliver aldrig helstøbt, finder ikke den perfekte syntese, som får det hele til at

falde på plads. Men det er naturligvis også en pointe

“Og så er der selvfølgelig alt det danske. Der er landskabet, der er håndbolden, der er familierutinerne, de mange øl og snapsen, Kina-buffeten som det tætteste, man kommer på det koreanske køkken.

Og så er der den vidunderlige scene på et diskotek, der har mexicansk tema. Man laver ikke en dansk film om racisme, hvor karaktererne går til mexicaner-fest komplet med sombrero-hatte og siesta-skilte uden at ville drille den danske debat om *wokeness* og *cancel culture*. Det vil være en helt uforståelig reference ude i verden, men det er vanvittig sjovt i en dansk kontekst. Især fordi hverken Carl eller hans polske ven på nogen måde lader til at tage sig af det.

En helt særlig instruktør

Der er alle de her lag i filmen, der blander sig med hinanden, nogle gange kæmper lidt imod hinanden, nogle gange skifter lidt pludseligt, så det skurrer en lille smule. *Stille Liv* kommer aldrig udover den her splittelse, bliver aldrig helstøbt, finder ikke den perfekte syntese, som får det hele til at falde på plads. Men det er naturligvis også en pointe. Den lever i sin hybriditet, er snart det ene, snart det andet, er helt unik, og så må vi bare acceptere det. Efter *Stille Liv* og Malene Chojs mindst lige så vidunderlige doku-hybrid debutfilm *The Return* er det tydeligt, at hun er helt unik i en dansk kontekst, og et af vores største talenter lige nu.

Og det gør sig egentlig også gældende i en international kontekst. Mange af de ting, *Stille Liv* arbejder med, panoreringer, gentagelser af indstillinger, musikalske *interludes*, en blanding af æstetiske strategier, det ville man sikkert også kunne se i en række andre debutfilm, hvis vi stadigvæk havde mulighed for det på CPH:PIX.

“Choi har et helt særligt fokus, med sine fortællinger om transnational adoption og splittet identitet, og hun er i mine øjne et af de mest spændende unge navne på den europæiske scene.

Den ligefremme danske reference er naturligvis Frelle Petersen og hans film om Sønderjylland, men jeg tænker mere på Anna Sofie Hartmanns to tyskproducerede film om Lolland, hvor særligt *Giraf* med fortællingen om en norsk kvinde og en polsk mands affære under arbejdet med Femern-forbindelsen har noget af den samme hybriditet.

Choi har dog et helt særligt fokus med sine fortællinger om transnational adoption og splittet identitet, og hun er i mine øjne et af de mest spændende unge navne på den europæiske scene. Hun deler æstetiske idéer med ganske mange andre, men det giver særlig stor mening i den kontekst, hun bruger det, ligesom hun finder plads til så meget lun dansk humor og stor international længsel, at hun også fortjener stor opmærksomhed fra publikum. *Stille Liv* er simpelthen en af årets bedste danske film.

Læs også denne artikel af Frederik Bojer Bové: [Dansk film 2022 – årets ti bedste film](#) i POV.

adoption

Frederik Bojer Bové

Malene Choi

sydkorea

Frederik Bojer Bové

Frederik Bojer Bové (født 1.12 1986) er cand.mag. i Moderne Kultur og Kulturformidling og BA i Historie. Han blogger om film på [kronoper.dk](#), er dansk redaktør på tidsskriftet Cinema Scandinavia og har været programlægger på...

Modtag POV Weekend, følg os på Facebook – eller bliv medlem!

Hold dig opdateret med ugens væsentligste analyser, anmeldelser og essays i **POV Weekend** – hver fredag morgen.

Det er gratis, og du kan tilmelde dig her →

Ja tak, send mig POV Weekend

POV er et åbent og uafhængigt dansk non-profit medie.

Har du mulighed for at bidrage til vores arbejde? Bliv medlem her →

25 kr./md.

50 kr./md.

100 kr./md.